

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ad Iesuitarvm Assertionēs, Ex Epistola Priori Divi Pavli ad
Timotheum, in Schola Dilingana disputatas, quibus totum
Papatum stabilire conati sunt, pia responsio**

**Bidembach, Wilhelm
Osiander, Lucas**

Tvbingæ

VD16 B 5358

Vnus mediator Dei & hominu[m] Christus Iesus, &c.

urn:nbn:de:hbz:466:1-36892

Rom. 11. riosè scrutamur, sed cum Paulo profunditatem di-
uitiarum, & sapientiè & cognitionis Dei, & inscrus-
tabilia iudicia & imperuestigabiles vias eius humis-
liter admiramur, & piè veneramur. Neq; enim oculus
noster propterea malus esse debet, quia ille bos-

Aug. de Prædest. & gratia, ca. 3. nus est. Nonne enim ei liberū est, vt debitas pœnas
aut iustè reddat, aut misericorditer donet? An aus-
debit debitor creditorè iniquitatis arguere, si alteri
donans, ab altero quod debebat exegerit? Si er-
go inter contractus hominum, nullus ex hoc præ-
scriptioni locus est, vt à se dicat debitor iniustè exi-
gi, quia sit alteri debitori ab eodem quod debebat
creditorè donatum: quis in tantam insaniam pro-
fanæ vocis erumpat, vt iniustitiæ Deum arguat, si
vni indebitam donauerit gratiam, alteri reddiderit
debitam pœnam? Ergo (vt rectè Augustinus mon-
net) misericordiam Dei in his qui liberantur, & ver-
ritatem in his qui puniuntur, sine dubitatione cre-
damus, neq; inscrutabilia scrutari, neq; inuestiga-
bilia vestigare conemur.

IESVITÆ.

*Unus mediator Dei & hominū Christi-
us Iesus, &c.*

II. *Vox usata, quæ à nostro interprete mediator, à Tertulliano
sequester veritur, quamuis singulari modo soli conueniat
Christo, vel quòd ipse solus diuinæ humanæq; nature particeps
sit, ideoq; per se mediator, vt Tertullianus, Chrysostomus, Am-
brosius,*

brofius, Theophylactus, & Cyrillus aiunt: vel quod solus ipse resurrectione car-
 nos omnes redemerit, ut Leo Pontifex, Epiphanius, Ambro-
 sius, Hilarius, Augustinus, & Cyrillus, imò ipsemet Apostolus
 affirmat: tamen quod alijs sanctis, (diuersa quidem ratione)
 tribui possit, non solum ex eius Etymologia constat, sed etiam
 ex verbis illis Mosi: Ego sequester & medius, fui inter vos &
 Deum. Quare perperam Heretici detorquent verba hæc, ad
 sanctorum intercessionem & patrocinium negandum.

refurrectione car-
 nis.
 Chrysoft. hom.
 7. in hanc epist.
 Amb. Theoph.
 in eandem. Cyril.
 in Ioan. li. 3. c. 9.
 & li. 11. ca. 34. &
 lib. 1. de Trinit.
 Leo sermo. 12. de

palsi, domini. Epiph. hæres. 34. & 83. Amb. lib. 7. in Lucam, Hilarius in Matth.
 cap. 14. August. ad Bonifac. lib. 4. ca. 4. Deut. 5.

RESPONSO.

Vetus illa Sophistarum & rancida distincti-
 cula inter Mediatorem redemptionis Chris-
 tum, & mediatores intercessionis, sanctos mortuos,
 locum apud Christianos habere non debet. Nam
 cum Ioannes dicat: Si peccauerimus, aduocatū nos
 habere apud Patrem Christum Iesum, & Paulus se
 dentem ad Patris dexteram etiam pro nobis inter-
 cedere affirmet, non temporariam certè, sed perpe-
 tuam illi intercessionem assignant, quam nunquā ad
 alios reijciat, sed ipsemet ea, cum fideliter tum cons-
 tanter defungatur. Et cum hoc loco Christus vnus
 eius Dei & hominum mediator nuncupatur, an non
 ratione precū & intercessionis mediator dicitur? Ita
 sanè cōtextus postulat: nā paulò antè deprecationū,
 obsecrationū et interpellationum meminerat Apo-
 stolus. Postquē igitur pro omnibus hominibus interces-
 dendum esse præfatus est, nunc in eius sententiæ

1. Ioan. 2.
 Rom. 8.

H. iij. confir.

Aug. lib. contra
Parmeni, 2. ca. 8.

1. Cor. 12.

Rom. 12.
In Psal. 94.

confirmationem subiungit, vnum esse omnium Deum, & vnum mediatorem. Neq; vero aliter interpretatur Augustinus, cuius hæc sunt verba: Homines Christiani inuicem se commendant orationibus suis. Pro quo autem nullus interpellat, sed ipse pro omnibus, hic vnus verusq; mediator est. Paulus Apostolus, quanq; sub capite præcipuum membrum, quia tamen membrum erat corporis Christi, & nos uerat, non per figuram in interiora veli ad sancta sanctorum, sed per expressam & firmam veritatem in interiora cœli ad sanctitatem non imaginariam, sed æternam, intrasse maximum & verissimum sacerdotem Ecclesiæ, se orationibus fidelium ipse quoq; commendat. Nec mediatorem se facit inter populum & Deum, sed rogat vt omnia corporis Christi membra inuicem pro se orent, quoniam inuicem sollicita sunt membra, & si patitur vnum membrum, reliqua compatiuntur. Ac sic membrorum omnium adhuc in terra laborantium mutua pro se inuicem orationes ascendant ad caput quod præcessit in cœlum, in quo est propiciatio pro peccatis nostris. Nam si esset mediator Paulus, essent utiq; & reliqui Apostoli. Ac si multi mediatores essent, nec constaret ipsius Pauli ratio, qua dixerat: Vnus enim Deus, vnus mediator Dei & hominum, homo Christus Iesus, in quo & nos vnum sumus, si seruamus vnitatem fidei in vinculo pacis. Idem Augustinus ad Ibi: At verò sacerdotem (inquit) si requiras, super cœlos est, vbi interpellat pro te, qui in terra mortuus est pro te. Et mox: Sanctuarium cœli ingressus ad consummationem vsq; seculorum. solus populi
eminus

eminus in atrio residentis vota ad Deum refert. Et Lib. de Isaac &
 Ambrosius: Ipse (inquit de Christo) loquens, os nos anima.
 strum est, per quod Patri loquimur: oculus noster,
 per quē Patrem videmus: dextera nostra, per quam
 nos Patri offerimus, quo nisi intercedente, nec no-
 bis nec sanctis omnibus quicquid cum Deo est. Hæc
 illi. Ridiculum autem est, quod Iesuitæ exemplum
 Moſis, qui dum in his terris superstes eſſet inter De-
 um & populum, ſequeſter eſſe ſolebat, ad mortuor-
 um ſanctorum interceſſionem detorquent, cum de
 his dicatur, Abraham nesciuit nos, & Iſraël ignora-
 uit nos. Cæterum, vt maxime ſanctos mortuos ſuo
quodam modo in cœlis coram Deo pro nobis orare
fateamur, eos tamen vt inuocemus, nec ullum man-
datum in ſacris literis precipit, nec promiſſio allicit,
nec exemplum monet. Quomodo inuocabunt (in-
 quit Paulus) in quem non credunt? Non eſt autem Rom. 10.
 in ſanctos credendum, Quomodo igitur eſſent in-
 uocandi? Et cum neceſſe ſit, vt qui inuocatur, ſit
 ſcrutator cordis (oratio enim eſt eleuatio mentis ad
 Deum) non debent ſancti inuocari, quia non ſunt
 cordium ſcrutatores. Iam quæ à noſtris ex Ambro-
 ſio, Auguſtino, Epiphanio, alijsq; Patribus contra
 ſanctorum vel interceſſionem vel certe inuocatio-
 nem adferri ſolent teſtimonia, vulgo ita ſunt nota,
 vt repetere illa pigeat. Lectorem igitur ad ſcripta
 noſtrorum præceptorum remittimus, & vt tot alle-
 gationes Ieſuitarum in margine poſitas ſanctorum
 patrociniò nihil patrocinari cogitet, monemus,
 quod & ſupra in Præfatione monuimus; & nunc or-
 dine ac ſigillatim ex teſtimonijs Patrum, quot
 quidem.

quidem ad manum habemus, monstrabimus.

Tertullianus libro aduersus Praxean. Apostolus (inquit) Dei & hominum appellans sequestrem, vtriusque substantiæ confirmauit.

Idem lib. de resurrectione carnis dicit: Christum esse sequestrem Dei atque hominum, ex vtriusque partis deposito sibi commisso. Et consolatione plenissimum est, quod de Christo ait: Carnis quoque depositum seruat in semetipso, arthonem summæ totius: sed de sanctorum intercessione, ne gry quidem.

Chrysostomus in hunc locum docet, Christum ideo habere duas naturas, ut verè possit esse mediator. De intercessione autem sanctorum, nullum habet iota.

Cyrillus in Ioannem lib. 3. ca. 9. inquit: Nam quoniam prudenter maiora illa videre ac audire populus recusabat, quæ magnitudine visionis intolerabilia illi fuerunt, mediatio Moseos, cuius ministerio diuina præcepta populo deferebantur, tunc intercessit. Quæ res FIGURABAT MEDIATOREM DEI ATQUE HOMINUM, qui natus ex muliere propter nos, Dei patris voluntatem notam ei ut filio, ut sapientiæ Dei, voce humana, ut verè homo, nobis patefecit. Et paulò post: Mediatio igitur Moysis inter Deum & Iudæorum populum mediatoris Christi figura erat, sed illa quidem ministri modo adhibita, seruilis fuit: libera verò hæc Christi & mystica. Mediator enim hominum atque Dei factus, verè vtriusque naturam attingit, &c. Hactenus Cyrillus. Sed quid hæc ad Papisticam sanctorum intercessionem?

Idem lib. II. in Ioan. cap. 34. Vnum enim mori oportuit,

portuit, sufficientem pro vita omnium redemptorē,
 vt & mortuorum & viuorum imperium acciperet.
 Ne quis illud RIDICVLVM verum esse putaret, Ap-
 postolorum mortem ad destructionem interitus a-
 liquid contulisse, cum liberatis enim ab interitu,
 etiam Apostoli iure connumerantur. Vnius enim
 nobiscum illos naturæ fuisse constat, in quos imperi-
 um mors suum exercuit: Solus ergo qui ex viuo Pa-
 tre est, pro vita omnium carnem tradidit suam, &c.
 Si multa huiusmodi testimonia Iesuitæ allegare per-
 rexerint, præuaricari videbuntur, et ad Lutheranos
 velle deficere. Caueant igitur, ne Latialis Iupiter e
 vaticano suo monte fulmen excommunicationis in
 ipsos eiaculetur, dum quasi inscīj & inuiti, Caiaphæ
 instar, veritati testimonium dicunt.

Idem lib. 1. de Trinitate, eadem de Mose scribit,
 quæ supra lib. 3. in Ioan. cap. 9. Quod scilicet Moses
 sua mediatione fuerit typus Christi. Quid autem
 hæc ad sanctorum intercessionem attinent?

Epiphanius hæresi 34. nihil dicit, quod ad præ-
 sentem Thesin vel astruendam, vel impugnandam
 faciat.

Quod autem 83. hæresin citant, ridiculum est. Pu-
 to autem illos 38. allegare voluisse: in qua dicit, Chris-
 tum seipsum tradidisse in mortem crucis non ne-
 cessitate sed voluntate, vt contingeret nobis salus.
 Sed quis hoc negat? Intercessionem sanctorum, nõ
 redemptionem Christi, probare debuissent Iesuitæ,
 si suæ reconditæ eruditionis thesauros ostentare
 voluissent.

Hilarius in Matthæum cap. 14. dicit, Christum

I SOLVM

SOLVM redemisse nos, nec quenq̄ habuisse ea in re socium. Sed hoc ipsum est quod contra Papistas tam frequenter & diligenter inculcamus: vt à quo solo redempti sumus, is idem solus noster corā Deo mediator & deprecator habeatur.

Augustinus ad Bonifacium lib. 4. cap. 4. proluxè disputat contra Pelagianos, qui infantes peccato carere dicebant, eosq̄ cum Manichæis confert, dicens: Pelagianos Manichæis nihilo meliores esse. Vt enim Manichæi negant, corpus infantis à Deo creatum, ita Pelagiani non concedunt, vt infantes à Christo sanentur. Ac inter cætera dicit de Christo: Sicut enim solus (inquit) ideo factus est hominis filius, vt nos per ipsum filij Dei fieremus: ita **SOLVS** pro nobis suscepit sine malis meritis pœnam, vt nos per illum sine bonis meritis consequeremur gratiam: quia sicut nobis non debebatur aliquid boni, ita nec illi aliquid mali. Hanc singularem mediatoris prærogatiuam (quòd scilicet ipse innocens pro nocētibus moritur) Pelagiani euacuare conantur, &c. Cæterum, de intercessione sanctorum nullam ibi syllabam inuenias.

I E S V I T Æ.

Volo ergo viros orare in omni loco, leuantes puras manus.

III.

Privatas quidem preces ubiq̄ locum habere, per se manifestum.